

STUDIEPLAN TIL GRUNNSIRKEL I

MARXISMEN- LENINISMEN- MAO TSETUNGS TENKNING

Utgitt av SOSIALISTISK OPPLYSNINGSRÅD

h. 20

Tidlig i sekstiåra pekte Mao Tsetung på: **»De neste femti til hundre åra fra nå av vil bli en stor æra med grunnleggende endringer av samfunnssystemet som vil ryste verden, en æra uten like i noen tidligere historisk periode. Vi som lever i en slik periode, må forberede oss på å kaste oss ut i store kamper.»**

Utviklinga i løpet av den siste delen av sekstiåra har vært ei veldig bekrefting av denne forutsigelsen.

I denne perioden har styrkeforholdet i verden endra seg stadig mer til proletariatets og folkenes fordel. Imperialismen, revisjonismen og de reaksjonære i alle land er derimot på vikende front.

Det siste tiåret har vært prega av de revolusjonære folkenes kamp mot imperialismen, sosialimperialisme og reaksjon. Det har også vært et tiår da marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning har vunnet fram i kamp mot den moderne revisjonismen verden over.

Utsiktene for den sosialistiske revolusjon er i dag lysere enn på lenge.

I Kina har folket under Formann Maos ledelse gjennomført den store proletariske kulturrevolusjonen. Gjennom massekritikk og massekamp har det avslørt og slått tilbake den borgerlige revisjonistiske linja innafor partiet, som trua med å undergrave sosialismen og streba etter å gjenopprette kapitalismen i Folkets Kina. I Albania, som er det eneste sosialistiske landet i Europa, har sosialismen vunnet nye store seire.

De undertrykte folkene har i stadig større omfang grepet det revolusjonære innholdet i formann Maos læresetning om at **»politisk makt vokser rett ut av geværløpet»**. Så godt som i alle land i Sørøst-Asia, og også i Vest-Asia, i Afrika og i Latin-Amerika har folkene reist seg og gått til væpna kamp mot USA-imperialismens og de reaksjonæres herrevælde.

USA-imperialismens raske forfall viser at kapitalismen allerede er fanga inn

av ei ny, overmåte akutt og omfattende allmenn krise. Samtidig er ei ny økonomisk krise, mer djuptgående enn noen gang etter krigen, under utvikling i USA. Virkningene av denne vil sjølsagt spre seg til hele den kapitalistiske delen av verden. Etterat klassekampen midlertidig stilna av i de kapitalistiske landa etter krigen, luer den nå opp igjen.

Monopolkapitalen angripes i dag på to fronter, både innafor og utafra, og dette har bidratt til ei avgjørende forbedring av situasjonen.

Den moderne revisjonismen, med Sovjet-revisjonismen som sitt senter, er like ens inne i et raskt forfall. Klovnens Krustsjov er forlenget havna på historias skraphaug. Hans etterfølgere i Kreml står nå overfor kriser både ute og hjemme. Kreml-klikkens svar på krisa har vært å påskynde den omlegginga til kapitalistiske produksjonsforhold som ble innledda under Krustsjov. Den utøver et fascistisk diktatur over det sovjetiske folket og fører en aggresjons- og ekspansjonspolitikkk utad. Dette har fullstendig avslørt revisjonismens sosialimperialistiske trekk og ført til stigende forbitring og motstand i sovjetfolket og folkene i de andre revisjoniststyrte landa.

Med dette omfattende revolusjonære omsvinget har det verden over vokst fram partier og organisasjoner som stiller seg på marxismen-leninismen-Mao Tsetung tenknings grunn. Framvoksten av denne marxist-leninistiske rørsla er av avgjørende betydning for den revolusjonære kampen. Bare det marxist-leninistiske kommunistpartiet kan gi kampen en riktig ledelse og innretting.

Også i vårt land har klassekampen i de siste åra hatt et vesentlig oppsving. Borgerskapets framstøt for å trygge sin stilling gjennom å velte stadig større byrder over på arbeidsfolk ved bl. a. rasjonalisering, tidsstudier, tilstrømming av skatteskruen osv. møter økt motstand. Den siste tidas utvikling av streikekampen viser dette klart.

Misnøya med sosialdemokratenes og LO-pampenes klassesamarbeidspolitikkk øker stadig rundt omkring på arbeidsplassene. På universiteter og skoler tiltar motstanden mot monopolkapitalens rasjonaliseringatiltak. De omfattende student- og elevkampene vi har opplevd våren 1970 viser dette klart.

Vi står ved begynnelsen til et revolusjonært oppsving også i vårt land. Ikke minst den raske og omfattende framgangen for den marxist-leninistiske rørsla, og det tilsvarende raske forfallet for den moderne revisjonismen, er et tydelig prov på dette. Sjølsagt må vi være forberedt på å møte motgang og tilbakeslag alt etter som klassekampen beveger seg i flo og ebbe. Men i dag ser vi at den griper om seg og har et oppsving.

I denne situasjonen må grunnlaget legges for å sikre varige resultater for folkets kamp, og for å motstå motgang i framtida sånn at den norske

arbeiderklassen, når tida er moden, vil være i stand til å rette det avgjørende slaget mot monopolkapitalen gjennom den sosialistiske revolusjonen og opprettinga av proletariatets diktatur.

Framfor alt betyr dette at arbeiderklassen må skape seg et revolusjonært kommunistisk parti grunna på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

Arbeiderklassen trenger et parti som ikke innskrenker seg til arbeid i storting og kommunestyre, men et parti som både behersker parlamentarisk arbeid og samtidig kan lede de kamper massene utkjemper til forsvar for sine nære interesser på arbeidsplasser, skoler osv. Den trenger et parti som ikke stiller seg åpent og forsvarsløst overfor klassefienden, men et parti som behersker både legale og illegale kampformer. Den trenger et parti som ikke forlitter seg på en fredelig, parlamentarisk overgang til sosialismen, men som behersker fredelige kampformer, samtidig som det er i stand til å lede arbeiderklassen og folket i en væpna kamp mot monopolkapitalen fram til den sosialistiske revolusjonen.

Et sånt parti finnes ikke i dag. Men kildene til det finnes alt nå. SUF(m-l) framstår som ei viktig kilde til det kommunistiske partiet. ML-gruppene, som har vokst fram av de sosialistiske arbeids- og studiegruppene (SASG), er en annen viktig kilde. Innafor NKP finnes også mange ekte marxist-leninister som har organisert seg i MLF (Marxist-leninistisk front i NKP), og som fører en betydningsfull kamp mot partiledelsens ultra-revisjonistiske linje. Endelig vil de revolusjonære, ennå uorganiserte massene utgjøre en betydelig kilde til det kommunistiske partiet, og den kilden som til slutt vil bli den største. For at vi skal kunne bygge et kommunistisk parti i Norge, må disse kreftene sveises sammen på Mao Tsetungs tenknings grunn.

Men for å skape dette partiet er det ikke nok å raske sammen en stiftelseskongress og erklære partiet for grunnlagt. Oppbygginga av det kommunistiske partiet kan bare skje steg for steg, gjennom langt, drygt og tålmodig arbeid.

Erfaringene fra arbeiderklassens kamp tidligere viser at det første skrittet i oppbygginga av et sånt parti må være studier i den vitenskapelige sosialismen, den marxist-leninistiske ideologien. Dette er ei svært viktig erfaring. Hvorvidt en tar lærdom av den er avgjørende for utviklinga av det marxist-leninistiske partiet – det vil bety framgang eller utglidning i revisjonistisk retning.

Et eksempel på dette kan vi hente fra vår egen historie. Da Norges Kommunistiske Parti blei stifta i 1923, var dette et svar på forfallet innafor Arbeiderpartiet. Det er ingen tvil om at NKP i perioden fulgte ei riktig marxist-leninistisk linje og sto fram som en virkelig fortropp for den norske arbeiderklassen. Da den revisjonistiske Furubotn-klikken tilkjempa seg makta

i partiet under krigen, var den linja den la opp til så åpent arbeiderfiendtlig at medlemmene avslørte og kasta den ut av partiet nesten utelukkende på grunnlag av klassestandpunktet. Men da den nye partiledelsen snart sank ned på ei håpløst opportunistisk, parlamentarisk linje, var medlemmene ute av stand til å avsløre og bekjempe den. Årsaka var at de mangla det teoretiske grunnlaget for å gjennomføre en slik kamp. Med partiledelsen som sentrum begynte dermed den moderne revisjonismen å trenge inn i partiet. En hurtig forråtnelsesprosess satte inn og gjorde NKP ute av stand til å løse de politiske oppgavene. Dette var følgene av at studiene i den vitenskapelige sosialismen ble forsømt i partiet.

Formann Mao peker på i *Om motsigelsen* at **»kunngjøringa av den revolusjonære teorien spiller den viktigste og avgjørende rollen i tider som da Lenin sa: 'Uten revolusjonær teori kan det ikke finnes noen revolusjonær rørsle'. Når ei oppgave må utføres – likegyldig hvilken – men det ennå ikke finnes noen rettesnor, metode, plan eller politikk, er beslutning om ei rettesnor, en metode, plan eller politikk det viktigste og avgjørende.»**

Dette betegner på en god måte den situasjonen vi står oppe i i dag.

Da monopolkapitalen satte inn sitt framstøt etter 2. verdenskrig, førte dette til et tilbakeslag for den kommunistiske rørsla. Resultatet var at alskens reformistisk og revisjonistisk ideologi fikk innpass i og for ei tid tok overhand innafor den kommunistiske rørsla og blant sosialistisk innstilte folk i vårt land. Denne utviklinga er nå snudd. I dag ser vi at revisjonismen og reformismen er på vikende front, og fører en felles kamp mot marxist-leninistenes frammarsj.

Nå, når den revolusjonære arbeiderørsla er i framgang, er det av avgjørende betydning at marxismen-leninismen, som i dag er heva opp på et nytt og høgre nivå av Mao Tsetung, igjen blir innsatt som arbeiderklassens ideologi og som rettesnor for arbeiderklassens kamp. Fordi sosialdemokratiske ideer i ei årrekke har kunnet bli framført uten å bli imøtegått, er det nå særlig nødvendig med ei avklaring som skiller oss fra de falske »marxist-leninistene» og fra alskens andre opportunistar, og samtidig streker opp riktige retningslinjer for kampen. I dette arbeidet er studiene i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning av grunnleggende betydning. Bare gjennom grundige studier i denne ideologien kan det skapes en enhet mellom de revolusjonære kreftene som er solid nok til å legge grunnlaget for et virkelig revolusjonært kommunistisk parti i Norge.

Derfor denne grunnsirkelen i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning.

Men når en tar til med studiet av den, må en alltid ha formålet med

marxist-leninistiske studier klart for seg. Formålet med studiene må ikke være »å lære for kunnskapens egen skyld». Vi må studere for å forbedre vårt revolusjonære arbeid. Dette må være den innstillinga vi går til studiene med.

Sirkelen omfatter følgende emner:

Det proletariske klassestandpunktet. Dette er det viktigste emnet i sirkelen. Vi lever i et klassesamfunn, der utbyttere og utbyttta står skarpt mot hverandre og har motstridende klasseinteresser. Vi må velge side. Enten tjener vi arbeiderklassens og folkets interesser, eller så tjener vi monopolkapitalens interesser. Noen mellomveg finnes ikke. Derfor blir klassestandpunktet et spørsmål av avgjørende betydning for en kommunist.

– *Den marxist-leninistiske studiemetoden.* Når vi har kommet fram til grunnlaget for våre studier – det proletariske klassestandpunktet – må vi komme fram til en riktig *metode* for de videre studiene. Dette er formålet med dette møtet.

– *Den marxist-leninistiske verdensanskuelsen* står i proletariatets tjeneste. Forutsetninga for at vi skal kunne tilegne oss den er derfor at vi stiller oss på proletariatets klassestandpunkt. Den grunner seg på de faktiske forholda i naturen og samfunnet, på objektive lovmessigheter. Disse lovene sier at det kapitalistiske samfunnet vil gå under og bli erstatta av et sosialistisk samfunn. Derfor er proletariatet interessert i å avdekke de faktiske forholda og utnytte dem sånn som de er, mens borgerskapet etter evne forsøker å tilsløre dem, for på det viset å forsvare sin maktstilling.

Dette emnet er oppdelt på fem møter, hvorav de to første behandler den materialistiske dialektikken. Deretter følger den historiske materialismen, marxismen-leninismens politiske økonomi og til slutt et møte om statens rolle. Dette er alt sammen vanskelige emner som det ikke er lett å forstå fullt ut uten erfaring fra praktisk revolusjonært arbeid. Likevel skal vi sjølsagt ikke gi opp dersom vi ikke klarer å gripe disse emnene fullt ut med det samme. Gjennom å kombinere studium og revolusjonært arbeid vil vi etterhvert komme fram til en djupere kunnskap om dem.

– *Den kommunistiske rørs las strategi og taktikk.* Strategien og taktikken **viser** oss hvordan vi skal tillemppe marxismen-leninismen for å kunne lede den **norske arbeiderklassen** fram mot den sosialistiske revolusjonen. Den tar opp **spørsmålet** om hvem som er våre fiender, og hvem som er våre venner, **hvordan** arbeidet skal innrettes, sammenhengen mellom vår egen kamp og den **kampen** som kjempes andre steder i verden osv. Spørsmålet om partiet er her **skilt ut** som et eget møte ut fra den aktuelle situasjonen i vårt land.

NOEN PRAKTISKE RÅD.

Møtet om *studiemetoden* tar opp hvilken innstilling vi bør tilstrebe i studiene, hvordan vi skal studere osv. Her skal vi forsøke å sammenfatte noen erfaringer fra de studiene som tidligere er drevet av marxist-leninistene.

Med hensyn til studiegruppas størrelse, bør denne ikke overstige 10 stykker. 6–8 personer er det beste. Forøvrig går det utmerka an å få fruktbare studier med 2–3 mann.

Dersom det er mulig, bør gruppa ledes av en skolert og erfaren kamerat, som kan sammenfatte og lede diskusjonene. I alle høve bør kamerater som vil studere grunnsirkelen, sørge for å organisere studiene gjennom en av marxist-leninistenes organisasjoner, det være seg SUF(m-l), ML-gruppene eller MLF.

Sirkelen krever ikke innleiing til hvert emne. Diskusjonen bør konsentreres om spørsmåla og grunnlitteraturen. Når en kamerat får i oppgave å forberede et møte spesielt, har dette en tendens til å føre til at de andre forbereder seg mindre enn ellers. Videre at «alt blir sagt» i innleiinga, slik at debatten kveles i fødselen.

Det som imidlertid er viktig å peke på, om studiene skal drives med fullt utbytte, er at *alle* forbereder seg godt til hvert møte ved å gå grundig gjennom litteraturen og tenke gjennom spørsmåla på forhånd.

For å trenge godt ned i grunnlitteraturen kan det være nyttig å tillemppe en stil med å anføre sitater fra grunnlitteraturen og sitatboka under diskusjonen av hvert spørsmål.

Før sirkelen begynner, bør alle deltakerne ha satt seg inn i oppsummeringsmøtet, slik at det er klart under alle møtene hvilke mål en skal rette pila mot når en oppsummerer grunnsirkelen.

Studielederen bør gjøre notater under diskusjonen, allerhelst i samarbeid med en fast referent. Dette vil være ei støtte på siste møte, der sirkelen skal oppsummeres. Det beste er sjølsagt at *alle* gjør notater, både når de forbereder seg til møtene og under hvert møte.

Denne sirkelen legger ikke opp til hogtravende, akademiske diskusjoner over «innflokke» spørsmål. Den tar sikte på å gi grunntrekka i den marxist-leninistiske teorien, og gjennom diskusjonen vise hvordan den skal brukes for å bli til nytte for revolusjonens sak i Norge. Følgelig bør ingen være redde for å «dumme seg ut» i diskusjonene. Vi bør tilstrebe en stil der alle tar del i diskusjonene, sier hva de mener uten forbehold, og der alle lærer av hverandre.

DET PROLETARISKE KLASSESTANDPUNKTET er det viktigste emnet i denne grunnsirkelen. Vi kommunister har ingen interesser som skiller seg fra det arbeidende folkets interesser. Vi ønsker ikke å utnytte folket til å fremme våre egne særinteresser. Vår oppgave er å tjene folket; alltid og under alle omstendigheter å stille oss på folkets side, hjelpe det til å organisere seg til forsvar for sine interesser, undervise det og støtte det slik at det kan heve sitt politiske nivå og gå framover. Å stille seg på proletariatets klassestandpunkt betyr framfor alt å ha tillit til, forene seg med og tjene de arbeidende massene.

Borgerskapet og en del småborgerlige intellektuelle som står fram som »sosialister», forakter denne innstillinga. De angriper oss når vi bruker ord som »folket», »massene» og »arbeiderklassen». Men grunnen til at de gjør det, er sjølsagt ikke annet enn at de *enten* sjøl bare ser folket som et middel til å øke sine egne profitter og ikke for noen pris ønsker å se det som en sterk og enhetlig masse, *eller* at de på grunn av sitt borgerlige tenkesett og sine borgerlige vaner er ute av stand til å forene seg med folket. Hvorfor skulle vi la oss påvirke av slikt snakk? Når de angriper oss for språkbruken, er dette bare et uttrykk for at de viker tilbake for å angripe oss på sak.

Skal vi tjene det arbeidende folkets interesser overfor monopolkapitalen, må vi alltid ta utgangspunkt i folkets egne behov og ønsker: **»Uansett hvor aktiv den ledende gruppa er, vil hele aktiviteten utarte til et fruktesløst strev av en liten hop personer, dersom det ikke er noe samband mellom den ledende gruppas aktivitet og massenes aktivitet.»** (Mao) Ei riktig politisk linje er alltid i samsvar med massenes interesser, mens ei uriktig politisk linje alltid vil skille oss fra massene.

Reformistene og revisjonistene tar ikke dette utgangspunktet. I stedet forsøker de å klemme ut falske »behov» for massene, med sikte på å vinne »velgernes» tilslutning. De tjener ikke folket, men seg sjøl. De fører hele tida ut feilaktige standpunkter og feilaktige saker og vinner aldri folkets tillit.

Vi lever i et klassesamfunn der undertrykkere og undertrykte, utbyttere og utbytta står mot hverandre og har stikk motsatte klasseinteresser. Vi kan ikke samtidig tjene begge sider, både monopolkapitalen og folket. Vi må velge side. *Enten* arbeider vi for og tjener proletariatets klasseinteresser, *eller* så arbeider vi for og tjener borgerskapets klasseinteresser. Noen mellomvei, noe »tredje», finnes ikke. Derfor er klassestandpunktet et spørsmål av absolutt avgjørende betydning for en kommunist.

Følgelig blir også vår innstilling til studiene fullt og helt avhengig av hvilken side vi stiller oss på, hvilket klassestandpunkt vi inntar. For oss er studiene et redskap i klassekampen. Vi studerer ikke for å kunne briske oss med våre

kunnskaper om dialektikk, eller fordi den revolusjonære teorien er »interessant» i seg sjøl, men for å kunne være til nytte i arbeiderklassens kamp. Vi studerer for å kunne nyttiggjøre oss erfaringene fra arbeiderklassens kamp tidligere til å styrte monopolkapitalens diktatur og bygge sosialismen under proletariatets diktatur. Uten denne innstillinga til studiene blir de »bokstudier», uten verdi for arbeiderklassens sak.

Mange kamerater vil sikkert innvende at en ikke kan tilegne seg et proletarisk klassestandpunkt bare gjennom studier. Dette er riktig. Men studiene kan likevel være til hjelp også her. Diskusjonen i gruppene vil kunne gjøre det lettere for oss å renske opp i borgerlige synspunkter og styrke ei riktig innstilling. Men klassestandpunktet utvikles og herdes i første rekke gjennom kamp mot fienden, mot monopolkapitalen og dens leiesvenner innafør arbeiderrørsla. Dersom vi stiller oss utafør denne kampen og ikke tar del i det daglige praktiske arbeidet, vil vi aldri kunne tilegne oss et solid klassestandpunkt, hvor mye og hvor lenge vi enn studerer.

1. møte: DET KOMMUNISTISKE PARTIS MANIFEST.

Det kommunistiske partis manifest blei skrevet i 1848 på oppdrag fra den internasjonale arbeiderorganisasjonen *Kommunistenes forbund*. Marx og Engels sammenfatter her noen av grunntrekka i den marxistiske læra. De viser at det kapitalistiske samfunnet, som engang erstatta foydalsamfunnet, sjøl er dømt til undergang på grunn av de motsigelser det inneholder, og at det bærer i seg kimen til et nytt samfunn der utbyttinga er avskaffa, det sosialistiske samfunnet.

De viser også at det kapitalistiske samfunnet sjøl frambringer sine banemenn, det moderne industriproletariatet, som uunngåelig vil styrte borgerskapet som herskende klasse og opprette sin egen stat, proletariatets diktatur, for med det som redskap å bygge sosialismen og gå framover mot det klasseløse kommunistiske samfunnet. Dette er proletariatets historiske oppgave.

Lenin skrev at *Manifestet* er ei av de håndbøker enhver klassebevisst arbeider må ha i sitt eie. Dette gjelder også i dag. Sjøl om nfyte er endra siden Marx og Engels levde, består den grunnleggende motsigelsen under kapitalismen mellom proletariat og borgerskap fortsatt, og kan finne sin løsning bare i en sosialistisk revolusjon. Grunntesene i Manifestet har full gyldighet også i dag.

anvisninger: Studiene konsentreres om *Manifestet*, kap. I og sitatene på s. 14, 43 : 2 (andre påbegynte sitat s. 43) og 323.

spørsmål:

1. Hvorfor er bare proletariatet av alle klasser som står mot borgerskapet, en virkelig revolusjonær klasse? Hva betyr dette for vårt politiske arbeid?
2. Diskuter med utgangspunkt i sitatet på side 14:
 - a) Hvorfor må kommunister legge så stor vekt på spørsmålet om »hvem er våre fiender og hvem er våre venner«?
 - b) Hva kan dere konkret gjøre for å forene andre progressive klasser og gruppers kamp med arbeiderklassens kamp?
3. Hvordan skal skoleelever resp. studenter betraktes ut fra klassemessig synspunkt?
4. Hva er det som avgjør om skoleelev- resp. studentbevegelsen utgjør ei progressiv kraft eller ikke?

2. møte: DE TRE MEST LESTE.

De tre artiklene av Formann Mao, *I folket tjeneste*, *Til Bethunes minne og Den dumme oldingen som flyttet bergene*, blir i Kina kalt »de tre mest leste«. De blir studert gang på gang, ofte daglig. De handler om det absolutt avgjørende for en kommunist, nemlig klassestandpunktet.

Vi har før vært inne på at alt vårt arbeid og all vår tenkning tjener bestemte klasseinteresser. Enten tjener vi arbeiderklassen og folket, eller så tjener vi monopolkapitalen. Formann Mao sier det slik: »I klassesamfunnet står hvert enkelt menneske i en bestemt klassemessig stilling, og det fins ingen form for tenkning som ikke har klassestempel.» For å være tjenlige redskaper i folkets kamp må vi derfor støtte oss på folket og lære av det. Vi må aldri falle for sjølgodhet, dvs. for tendenser til å opptre som allvitende og ufeilbare overfor arbeidskamerater, skolekamerater osv. Slike feil er uttrykk for borgerlig tenkesett og arbeidsstil, og er kommunister fremmed. Vi må innta en kameratslig holdning. Formann Mao peker på i *I folkets tjeneste* at vi ikke er redde for å motta kritikk for feil og mangler, fordi vi tjener folket. Gjør vi feil, er vi ikke redde for å få dem korrigerert, fordi dette er folkets interesser.

Vi må støtte oss på folket og lite på det. I *Den dumme oldingen som flyttet bergene* viser Formann Mao i et klart billedspråk at vi aldri må vakle i tilliten

til at folket vil reise seg og gå framover sammen med oss, sjøl om oppgavene vi står overfor kan synes veldige. Revolusjonen kan ikke gjennomføres i morgen, samme hvor entusiastiske vi er. Vi må være forberedt på langdrygt og seigt arbeid. De »bergene» som tynger det norske folket, forsvinner ikke av seg sjøl. De må graves vekk. Sjøl om det tar tid, må vi få folket til å reise seg og grave sammen med oss for å få dem vekk.

Artikkelen *Til Bethunes minne* er ikke bare en personlig hyllest til Norman Bethune. Det understreker også betydningen av den proletariske internasjonalsmen. Å stille seg på proletariatets klassestandpunkt betyr ikke bare å stille seg på den norske arbeiderklassens side. Det betyr samtidig å forene seg med arbeiderklassen og de undertrykte folkene i alle land. Den kampen de fører, er av avgjørende betydning for om vår egen kamp skal lykkes, og vi må se den som en direkte støtte til vår egen kamp. Omvendt er vår kamp et bidrag til andre folks frigjøring.

anvisninger: De tre artiklene leses høyt en for en før diskusjonen begynner. Les dessuten begge sitatene på s. 16, 138, 187 : 2, 190 : 1, 300 : 1 og 302 : 3.

spørsmål:

1. Diskuter med utgangspunkt i den norske ml-bevegelsens linje og praksis i hvilken utstrekning den har lyktes i å tillemppe formann Maos prinsipp å tjene folket. Konsentrer dere om en del utvalgte eksempler. Hva kan dere konkret gjøre for å utvide og bedre massearbeidet?
2. Hvordan skal vi stille oss til kritikk fra våre arbeidskamerater, skolekamerater osv.? Hvordan skal vi stille oss til kritikk som kommer fra våre fiender?
3. a) »Den dumme oldingen» lærer oss at »vi må gå energisk inn for å gjennomføre vårt forsett, vi må arbeide utrettelig». Diskuter ut fra dette kommunisters innstilling til alt arbeid.
b) Hvorfor er resignasjon og pessimisme blant kommunister et brudd på masselinja og folkets interesser?
4. a) Diskuter ut fra eksempler (Vietnam – Kina – Kiruna osv.) betydningen av internasjonal solidaritet!
b) »Proletariatets kamp mot borgerskapet er, om ikke i innholdet så i formen, til å begynne med en nasjonal kamp. Proletariatet i hvert enkelt land må naturligvis først bli ferdig med sitt eget borgerskap.» (K.Marx)
Diskuter ut fra dette hvorfor den beste støtta vi kan gi verdens folk, er å bekjempe monopolkapitalen i Norge.

Lno

3. møte: STUDIEMETODEN.

Når vi studerer dette emnet, skal vi merke oss at formann Maos artikler *Bekjemp bokdyrkelsen* og *Forbedre våre studier* først og fremst er retta mot dogmatisme, sekterisme og subjektivisme, dvs. at man går *ut fra* teorien uten å forbinde den med det virkelige liv. Slike feil betyr i praksis at en *skiller seg* fra de faktiske forholda og fra massenes liv og kamp.

Tendensen til slike feil som Mao her peker på, vil finnes i enhver kommunistisk organisasjon, og er et uttrykk for borgerlig innflytelse i den, ettersom de hindrer den i å fylle sine politiske oppgaver. Tendenser til slike feil må selvfølgelig bekjempes med ideologisk kamp. Dette betyr først og fremst å utvikle en virkelig kommunistisk stil i studiene, gjennom stadig å oppsummere dem, nykontrollere de studiene en driver, undersøke om de fører til konkrete resultater.

Enkelte vil kanskje spørre seg hva hensikten med ideologiske studier er. Dersom en skal følge opp formann Maos anvisninger i de to nevnte artiklene fullt ut, er det nødvendig for marxist-leninistene å gjennomføre grundige og omfattende studier av klasseforholda og de økonomiske forholda i vårt eget land. Slike studier foregår sjølsagt også blant de organiserte marxist-leninistene. Men hovedtyngden i studiene legges på skolering i den marxist-leninistiske *teorien*, det vil si på ideologisk fostring. Uten den ville vi mangle det nødvendige kart og kompass for å orientere oss i de konkrete, aktuelle forholda. Men studier i marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning har ikke bare dette siktemålet. Siden denne teorien er grodd fram av mer enn hundreårig klassekamperfaring, er studiet av den nødvendig for på riktigst vis å føre ut vår politikk, for stadig å bedre vår arbeidsstil osv. Derfor er det også viktig at *flest* mulig behersker den marxist-leninistiske teorien. Derfor er det nødvendig for kommunistene ikke bare til enhver tid å drive ideologiske studier, men ideologiske *massestudier*.

På bakgrunn av de sakene vi har pekt på, er det viktig å ta alvorlig på spørsmålet om studiemetoden, slik at vi kan unngå feil i studiene og dermed oppfylle målsettinga med de ideologiske studiene: bli bedre til å tjene folket – bli bedre til å lede folkets kamp mot monopolkapitalen.

Formann Mao lærer oss om studiene at **»En må tilegne seg den marxistiske teorien og lære å anvende den, en må tilegne seg den nettopp for å anvende den. Dersom du greier å klargjøre et par praktiske spørsmål ved å anvende marxismen-leninismens synsmåter, da fortjener du anerkjennelse, og da vil en kunne hevde at du har nådd visse gode resultater»**. Dette er den mest grunnleggende bestanddelen i den marxistisk-leninistiske studiemetoden: Vi må studere for å anvende. Dersom vi studerer marxismen-leninismen-Mao

Tsetungs tenkning uten å forstå hvordan vi skal *bruke* det vi lærer, er vår kunnskap om den nærmest verdiløs. Vi må derfor alle sørge for, når vi går løs på denne sirkelen, at vi studerer så *målretta* som mulig. Dette betyr at vi i våre studier må stille aktuelle problemer, og om mulig klargjøre noen konkrete tiltak for å løse de problemene vi har analysert. Eksempel: Om vi under møtet om partiet studerer »hva det vil si at partiet i alt sitt arbeide fører masselinja», vil det være utmerka om en kan avdekke feil i sitt eget arbeid. La oss si en kommer fram til f. eks. mangler i salget av Klassekampen. Da vil det være utmerka om en konkret stilte noen oppgaver for å bli kvitt disse feila. På dette viset har en ved å studere masselinja blitt bedre til å føre masselinja!

Videre må vi legge vekt på å få levende studier, bare på det viset kan de bli virkelig målretta. Når vi diskuterer, må vi således legge vekt på å nytte eksempler fra vår egen erfaring – fra arbeidsplassen, skolen osv. Ikke noe menneske fra det arbeidende folk er uten erfaringer med hensyn til undertrykking og utbytting, uansett hvor han befinner seg. Vi må bort fra stilen med å grave etter eksempler fra alle andre områder enn akkurat vårt eget.

anvisninger: Av *Bekjemp Bokdyrkelsen* studeres kap. I – IV, *Forbedre våre studier* studeres med vekt på kap. III. I tillegg studeres sitatene på s. 342 : 2 og 348.

spørsmål:

1. a) Hvorfor er det ikke nok at bare et fåtall behersker den revolusjonære teorien? Diskuter ut fra historiske og aktuelle eksempler.
b) Hvilke tiltak kan hver enkelt ta for å utbre den revolusjonære teorien?
2. Kan gruppa med utgangspunkt i de to første møtene peke på feil i studiene – har debatten blitt monopolisert av noen få, hvordan har forberedelsene vært? osv. Hva kan dere gjøre for å rette feila?
3. a) Diskuter hva det vil si at vi overalt i våre studier studerer for å forbedre vårt revolusjonære arbeid.
b) Hvorfor er studiene, om de drives riktig, en viktig måte å tjene folket på?
4. Hvilke tiltak kan gruppa gjøre for at diskusjonen på de enkelte møtene i størst mulig grad skal kunne baseres på egne erfaringer, på materiale fra marxist-leninistenes prop/agit, på opplysninger fra foreldre og bekjente osv.? Still konkrete **oppgaver**.

DEN DIALEKTISKE MATERIALISMEN.

Den dialektiske materialismen er proletariatets verdensanskuelse. Grunnlaget for at en skal kunne tilegne seg den er at en stiller seg på et proletarisk klassestandpunkt. Formann Mao har pekt på at den dialektiske materialismen har to framtrepende kjennetegn: **»Det første er dens klassekarakter, at den åpent erklærer at den står i proletariatets tjeneste. Det andre er dens praktiske karakter, at den understreker at teorien er avhengig av praksis, at den betoner at praksis er grunnlaget for teorien og at teorien på si side tjener praksis.»** (*Om praksis.*)

Men er den dialektiske materialismens klassekarakter forenelig med dens vitenskapelige karakter? Vil den ikke ved å erklære seg å stå i en classes tjeneste bli ensidig og subjektiv? Nei. Marxisme-leninismens verdensanskuelse grunner seg på de faktiske forhold i naturen og samfunnet, på objektive lovmessigheter. Disse lovmessighetene sier at proletariatet verden over kommer til å styrte borgerskapets herrevelde og opprette sitt eget demokratiske diktatur. Den faktiske utviklinga og de lovmessigheter som styrer den stemmer såleis over ens med og gagnar proletariatets klasseinteresser.

Borgerskapets verdensanskuelse derimot, er idealismen. Den grunner seg på subjektive ønsker og forestillinger. Fordi de faktiske forholda strir mot og motarbeider borgerskapets snevre klasseinteresser, forsøker de med idealismen som redskap å forvrengte og tilsløre de faktiske forholda. På denne måten forsøker de å hindre proletariatet fra å komme til innsikt om sine klasseinteresser.

Idealismen oppsto opprinnelig som et resultat av barbariets overtru og uvitenhet. Seinere, da samfunnet blei spalta i klasser, blei den overtatt av den herskende klassen som et redskap i undertrykkinga av den utbytta klassen. Kampen mellom materialisme og idealisme er såleis et uttrykk for klassekampen mellom undertrykkere og undertrykte, og har eksistert så lenge det har vært klassekamp. Alle teorier er uttrykk for behovene til bestemte samfunnsklasser: **»det finnes ingen form for tenkning som ikke har klassestempel»** (Mao).

Til og med borgerskapet slutta opp om materialismen – om enn i en uutvikla form – under kampen mot den gamle herskerklassens, føydaladelens diktatur. Men etter at det hadde oppretta sitt eget diktatur, og proletariatet begynte å gå til angrep på dette diktaturet, gikk det etter hvert over til idealismen, for med den som redskap å rettferdiggjøre og forsvare sitt diktatur over proletariatet. I dag blir borgerskapets ideologi stadig mer uvitenskapelig, idealistisk og reaksjonær etter hvert som det går mot slutten med

borgerskapets klasseherredømme.

Proletariatets verdensanskuelse, den dialektiske materialismen, representerer materialismen i den mest utvikla og vitenskapelige form. Ved at proletariatet avskaffer den kapitalistiske utbyttinga, avskaffer de all utbytting. Derfor har de heller ingen interesse av å forvrengje de faktiske forholda, men må tvert om lære dem å kjenne og utnytte dem sånn som de er.

Hva betyr det så at den dialektiske materialismen kjenneteknes ved dens praktiske karakter?

For det første betyr det at den dialektiske materialismen ikke er klekka ut av skrivebordsteoretikere isolert og atskilt fra det praktiske livet. Den er tvert om skapt ut fra grundig kjennskap til virkeligheten, og gjenspeiler og sammenfatter de allmenne lovene for utviklinga i naturen, historia og tenkninga. Den er blitt til og er videreutvikla i løpet av klassekampen og ikke atskilt fra den.

For det andre betyr det at vi ikke fullt ut kan tilegne oss den uten revolusjonær praksis, dvs. utelukkende gjennom bokstudier. Bare ved å tillempe den dialektiske materialismens allmenne lover på forholda i vårt eget land og i vårt eget arbeid, vil vi litt etter litt vinne fram til en djup forståelse av den. Bare på denne måten kan vi gjøre den til et virkelig skarpt våpen i klassekampen.

4. og 5. møte: DIALEKTIKKEN.

Om motsigelsen blei skrevet i 1937, på et tidspunkt da Kinas Kommunistiske Parti sto oppe i en kamp mot dogmatismen innafør partiet. Dogmatikerne forkasta erfaringene fra den kinesiske revolusjonen og oppfatta marxismen-leninismen som stivna sannheter som kunne tillempe mekanisk overalt, istedenfor «ei rettleiing til handling» (Lenin). Denne artikkelen er i første rekke retta mot disse folka.

Da formann Mao i *Om motsigelsen* framstilte den materialistiske dialektikkens allmenne lover, viste han samtidig hvordan dialektikken skulle tillempe for kinesiske forhold og dermed til nytte for den kinesiske revolusjonen. Dermed blir hans framstilling av dialektikken levende og rensa for dogmatisme. Når vi studerer *Om motsigelsen*, bør vi merke oss dette trekket ved Maos framstilling. På samme vis må vi i studiet av dialektikken hele tida forsøke å tillempe den på våre forhold.

Mange kamerater som har studert formann Maos artikkel har syntes at den er vanskelig å forstå. Vi må sjølsagt ikke vente at vi etter å ha lest *Om motsigelsen* en gang, skal sitte med en full forståelse av dialektikken. Likevel

skal vi ikke resignere. Vi skal være fornøyd om vi i første omgang klarer å tilegne oss en del av stoffet på en sånn måte at vi kan anvende det. Hvis vi klarer å klargjøre noen spørsmål ved hjelp av dialektikken, har vi gjort framsteg, og jo flere spørsmål vi klarer å klarlegge, dess større framsteg vil vi ha gjort. Vi må bestrebe oss på å forstå dialektikken nettopp på en sånn måte at vi kan anvende den.

anvisninger til møte 4: Om motsigelsen, kap. I, II og III.

spørsmål:

1. a) Den materialistiske dialektikken går ut fra det indre grunnlaget, foretelsenes innbyrdes sammenheng og foretelsenes kvalitative forandringer når den skal forklare foretelsers utvikling. Hvordan skiller dette seg fra metafysikken?
b) Finn eksempler på at metafysikken tjener borgerskapets klasseinteresser.
2. Finn eksempler på at enhver foretelse og ethvert problem består av motsigelser. Prøv å rette debatten inn på gruppas egne politiske erfaringer. Hvilke motsigelser finnes det f. eks. i arbeiderbevegelsen i Norge?
3. Hva er det allmenne og særegne ved motsigelsen mellom proletariatet og borgerskapet under forskjellige stadier av kapitalismen (frikonkurranskapitalisme, monopolkapitalisme).
4. Formann Mao lærer oss: **»Kvalitativt forskjellige motsigelser kan bare løses ved kvalitativt forskjellige metoder.»** Trekk fram og diskuter eksempler fra erfaringene til den kommunistiske bevegelsen i Norge. Hva innebærer denne lærdommen for vår politiske praksis i dag?
5. Formann Mao råder oss til at vi i studiet av et problem må sky ensidighet og overflatiskhet. Diskuter dette ut fra lærdommen om det allmenne og særegne ved motsigelsen. Har deltagerne i gruppa eksempler på feil av denne art?

anvisninger til møte 5: Om motsigelsen, kap. IV, V, VI og VII.

spørsmål:

1. Hva betyr det at en motsigelse utgjør hovedmotsigelsen i en foretelses utviklingsprosess? Vis hvorledes motsigelsen mellom monopolkapitalen og det arbeidende folket i Norge i dag virker inn på de andre motsigelsene

- i samfunnet (f. eks. motsigelsen industriarbeidere og funksjonærer).
2. Hva har til nå vært hovedfeilen ved gruppas studier? Vis hvorledes denne feilen kan løses ved å finne fram til hovedmotsigelsen i gruppa.
 3. Hva betyr det at en side i en motsigelse utgjør hovedsida? Hva er hovedsida i motsigelsen mellom den marxist-leninistiske bevegelsen og den moderne revisjonismen (SF/NKP-ledelsen) i vårt land? Drøft også hva som er hovedsida i hovedmotsigelsen i gruppa.
 4. Hva betyr det at det finnes både kamp og identitet (enhet) mellom sidene i en motsigelse? Hvordan finnes det enhet mellom borgerskapet og proletariatet? Hvordan utelukker disse to sidene hverandre?
 5. Diskuter ut fra det formann Mao lærer oss om antagonisme hvorfor vår politikk overfor SF/NKP-ledelsen må være annerledes enn overfor de vanlige medlemmene og sympatisørene i disse organisasjonene.

tillegglitteratur: Stalin: *Den dialektiske og historiske materialismen* (s. 3–15), Mao Tsetung: *Den korrekte behandling av motsigelser i folket*.

6. møte: DEN HISTORISKE MATERIALISMEN.

Den historiske materialismen er den dialektiske materialismen anvendt på samfunnet og dets historie. Gjennom omfattende studier av historia har marxismen-leninismens klassikere vist at historia ikke blir skapt av tilfeldigheter eller store personligheter, men av massene, av det arbeidende folket. Historia er framfor alt karakterisert av folkenes og klassenes kamp, i første rekke de revolusjonære oppadstigende folkenes og klassenes kamp. Formann Mao sammenfatter dette kjernepunktet i den historiske materialismen slik: »Klassene kjemper innbyrdes, noen klasser seirer, andre utslettes. Det er historias gang, det har vært sivilisasjonenes historie i årtusener. Å tolke historia ut fra dette standpunktet er historisk materialisme, å sette seg i motstrid til dette standpunktet er historisk idealisme.»

Men samtidig lærer den historiske materialismen at massene ikke skaper historia etter eget forgodtbefinnende, men ut fra objektive materielle vilkår som er nedarva fra foregående generasjoner.

I produksjonen trer såleis menneskene i bestemte forhold til hverandre, produksjonsforhold, som er uavhengig av deres egen vilje.

Under føydalismen var f. eks. grunnlaget for produksjonsforholda at føydalherrene eide produksjonsmidlene (jorda, ploger osv.) og også delvis den livegne produsenten. Etter hvert som handelen skjøt fart, teknikken utvikla seg og manufakturindustrien vokste fram, blei de rådende produksjons-

forholda til hinder for den videre utviklinga. Mens den føydale produksjonsmåten krevde at arbeidskrafta var bundet til jorda, krevde den nye produksjonsmåten at arbeidskrafta blei frigjort fra livegenskapets bånd for å gå inn i kapitalistenes fabrikker. Dermed måtte de produksjonsforholda som til da hadde vært rådende, endres. Dette utgjorde vilkåra for den borgerlige revolusjonen, som erstatta den gamle føydaladelen med borgerskapet som den herskende klasse og de føydale produksjonsforholda med kapitalistiske produksjonsforhold.

I dag er de kapitalistiske produksjonsforholda blitt til hinder for utviklinga av produktivkraftene. I sin hensynsløse jakt på profitt driver monopolkapitalistene rovdrift på naturressursene og arbeidskrafta, stopper oppfinnelser som ville ha ført til ei videreutvikling av produktivkraftene, og skaper kriser med storstilt ødelegging av produktivkrefter som resultat. Da produktivkraftene ikke lenger kan utvikle seg innafor ramma av det kapitalistiske samfunnet, er vilkåra for en sosialistisk revolusjon til stede.

anvisninger: Av *Den historiske og dialektiske materialismen* studeres s. 15–29, *Manifestet* kap. I og sitatene 9:1 og 10:1.

spørsmål:

1. Hva består motsigelsen mellom produksjonsforholda og produktivkraftene i under kapitalismen? Pek på hvordan denne motsigelsen kommer til uttrykk i vårt samfunn.
2. Stalin peker på at sånn som produksjonsmåten er, sånn er også i hovedsak samfunnet sjøl. Diskuter eksempler på at den kapitalistiske produksjonsmåten virker bestemmende inn på det øvrige samfunnsliv under kapitalismen.
3. a) »Historia er framfor alt karakterisert av folkenes og klassenes kamp, i første rekke de revolusjonære, oppadstigende klassenes kamp.» Vis hvorledes folket skaper historia ut fra de materielle vilkåra som foreligger.
b) Hvorfor er »Furubotn-ideologien»¹ om »å produsere seg inn i sosialismen» borgerlig og reaksjonær? Har gruppa eksempler på framføring av denne eller liknende ideologi?
4. Hva omfatter de to sidene i motsigelsen mellom basis og overbygning? Diskuter forholdet mellom dem ved eksempler fra ulike områder av samfunnslivet i vårt land.
5. Hvilken rolle spiller teorien i den historiske utviklinga?

¹ Se »Klassekampen» nr. 7/1970, »Sosialisten» Kalheim.

7 møte: MARXISMEN-LENINISMENS POLITISKE ØKONOMI.

Hvorfor er det viktig å studere marxismen-leninismens politiske økonomi? Fordi den politiske økonomien påviser de lovene som styrer kapitalismens utvikling, og fordi den avslører kapitalismens virkelige karakter: Kapitalistene utbytter arbeiderne. Den politiske økonomien gir et sant bilde av den kapitalistiske samfunnets funksjon, og den gir visshet om sosialismens seier.

Tidligere møter i grunnsirkelen, bl. a. om studiemetoden, har pekt på at vi må være på vakt mot dogmatisme i studiene, at vi må studere målretta og levende. Dette må vi også ha klart for oss når vi tar opp marxismens politiske økonomi. Hensikten med dette møtet er ikke å diskutere hele den politiske økonomien, men å gripe tak i det som for oss er viktigst i stoffet.

Møtet er derfor lagt opp til å gi en forståelse av merverdiloven og utbyttinga.

For arbeiderklassen framstår ikke i dagens situasjon spørsmålet om konjunktursyklusens faser eller oppkomsten av gjennomsnittprofitten som hovedsaker. Først og fremst er arbeiderklassen i dag opptatt av den økende utbyttinga, og hvordan man bekjemper den. Derfor konsentrerer vi oss om merverdiloven som klart påviser utbyttinga, som skjærer gjennom alle borgerlige myter, og viser at det er arbeidernes arbeid som skaper verdiene.

Men for at studiene skal bli målretta og levende, er det ikke nok at vi forstår disse problemene. Vi må gripe tak i hvordan vi skal forklare utbyttinga overfor arbeidskamerater og venner, og på hvilken måte vi skal bekjempe den. Videre: Hva betyr det konkret å «sørge for massenes velferd»? Hvilken rolle spiller sosialdemokratiet i arbeiderklassens kamp mot økt utbytting?

Det vesentlige er å bruke merverdiloven i vårt politiske arbeid, ikke skolestisk «kunne alt» om politisk økonomi.

Marxismen-leninismens politiske økonomi er et omfattende emne, og en del spørsmål vil sikkert stå ubesvart etter møtet. Disse spørsmåla får man ta opp med studielederen etterhvert som de dukker opp, og dessuten får man personlig prøve å sette seg inn i stoffet ved hjelp av sjølskolering, dvs. lese og studere heftet «Marxismens politiske økonomi» og tillegglitteraturen grundig på egen hånd.

anvisninger: Man leser hele «Marxismens politiske økonomi» med spesiell vekt på kap. 2, 4 og 5, samt sitatet på s. 146:2.

spørsmål:

1. a) Hva er merverdi?
- b) Diskuter verdioverføringa fra maskiner og råvarer. Hvorfor kan ikke merverdien oppstå her?

- c) Diskuter påstanden om at merverdien kan oppstå ved salget av en vare.
2. Hvilke tiltak er de mest vanlige kapitalistene og staten setter i stand for å øke utbyttinga? Trekk fram eksempler fra din egen arbeidsplass, fra artikler i Klassekampen osv.
 3. På denne bakgrunnen: Drøft viktigheten av arbeiderklassens økonomiske kamp. Hvorfor er det å kjempe for massenes velferd å kjempe for revolusjonen?
 4. a) **»Når man skal nagle sosialdemokratiet til skampelen, skal det ikke skje på grunnlag av høgtflygende spørsmål, men på grunnlag av arbeiderklassens daglige kamp for å forbedre sin materielle og politiske stilling, og her må problemer som arbeidslønn, arbeidstid, boligforhold, forsikring, skatter, dyrtid osv. spille en svært viktig, for ikke å si den avgjørende rollen.»** (Stalin) Hvilken rolle spiller sosialdemokratiet og revisjonistene i arbeiderklassens kortsiktige og langsiktige kamp? Trekk fram eksempler.
b) Trekk fram eksempler og still konkrete oppgaver på hvordan dere best bekjemper sosialdemokratiet og revisjonismen.

tilleggs litteratur: Marx: *Lønn, pris og profitt. Lønnsarbeid og kapital.*

8. møte: STATEN.

Spørsmålet om innstillinga til borgerskapets statsmakt har alltid vært ei skillelinje mellom ekte revolusjonære og reformister av ulike slag.

Marxist-leninistene kjemper for den eneste linja som i praksis har vist seg å kunne rokke ved borgerskapets maktstilling: en sosialistisk revolusjon som knuser monopolkapitalens stat og oppretter proletariatets stat – proletariats demokratiske diktatur.

Da Marx analyserte erfaringene fra Pariskommunen, viste han at arbeiderklassen ikke rett og slett kan overta det gamle statsapparatet, men at den må knuse det og opprette sin egen stat. Dermed trakk også Marx ei skarp skillelinje mellom den vitenskapelige sosialismen og utopismen og alskens småborgerlig sosialisme. Etter Marx' og Engels' død begynte revisjonistene i den 2. internasjonale å forvrenge marxismen med utgangspunkt i dette kjernepunktet i Marx' lære. De «glemte» læra om proletariatets diktatur, og forkynte i stedet «den fredelige veien til sosialismen». Bolsjevikpartiet, anført av Lenin, tok opp kampen mot denne forvrenginga av marxismen og forsvarte og utvikla læra om proletariatets diktatur. Lenin slo fast at **»de som bare erkjenner klassekampen er ennå ikke marxister . . . Marxist er bare den som utvider erkjennelsen av klassekampen til å omfatte erkjennelsen av proletaria-**

tets diktatur».

I dag forfektes »den fredelige veien» av den moderne revisjonismen, med sovjet-revisjonismen som sitt sentrum. I sitt eget land har sovjet-revisjonistene forlenget avskaffa proletarietets diktatur og erstatta det med »hele folkets stat», noe som som bare er et annet ord for det byråkrat-kapitalistiske diktaturet som i dag tynger sovjetfolket.

Spørsmålet om den politiske makta, om hvilken klasse som skal sitte med statsmakta, er et spørsmål av avgjørende betydning for revolusjonen.

Etter tretti år med sosialdemokratisk regjering i Norge sprer reformistene og revisjonistene framleis myten om den parlamentariske vegen til sosialismen – sosialisme ved flertallsvedtak i Stortinget. Denne myten må vi avsløre og avlive. Det finnes ingen eksempler på at den undertrykte klassen noen gang har kommet til makta gjennom avstemninger. Vi må vise at det bare finnes *en* veg som fører til sosialismen, nemlig den væpna revolusjonens veg. Å oppgi denne vegen er jamngodt med forræderi mot arbeiderklassen og oppgiving av sosialismen.

De to artiklene som leses til dette møtet, dekker ikke emnet fullt ut. Det har vært nødvendig å begrense grunnlitteraturen. Spørsmålet om proletarietets diktatur blir f. eks. bare overflatisk behandla. Hovedvekta har vi lagt på statens oppkomst og utvikling, som behandles i Lenins forelesning, og parlamentarismens rolle under monopolkapitalismen, som behandles av Bo Gustafsson i en artikkel skrevet i samband med det svenske KFML's boikott av riksdagsvalget høsten -68.

anvisninger: Lenin: *Staten*, Bo Gustafsson: *Stemmeretten under kapitalismen*, samt begge sitatene på s. 41.

spørsmål:

1. Hva er det historiske grunnlaget for staten? Hva er dens viktigste rolle?
2. a) Engels betegner den alminnelige stemmeretten under kapitalismen som et redskap for borgerskapets herredømme. Diskuter dette.
b) Diskuter SF's og NKP's rolle i »det demokratiske livet». Trekk fram eksempler på at disse og andre opportunistgrupper tjener monopolkapitalen.
3. Hvorfor er parlamentarismen den beste statsforma for kapitalismen (i motsetning til f. eks. fascismen)?
4. Hvorfor må ML-bevegelsen legge så stor vekt på sikkerhetsarbeidet? Kan dere peke på feil i dette arbeidet? Hva kan gruppa gjøre for å bedre sitt arbeid på dette området? Still konkrete oppgaver.

5. Vis ved hjelp av eksempler fra Kina og Albania hvordan proletariatets diktatur skiller seg fra »det borgerlige demokratiet». Hvorfor er det viktig å spre opplysninger om Kinas og Albanias styresett? Hva kan gruppa gjøre i dette arbeidet?

tillegglitteratur: Lenin: *Staten og revolusjonen*.

STRATEGI OG TAKTIKK.

9. møte: DET KOMMUNISTISKE PARTIET.

Marxist-leninistene i Norge har stilt seg som den avgjort viktigste oppgava på kortere sikt å bygge et revolusjonært kommunistisk parti. Hvorfor nettopp denne oppgava? Fordi et sånt parti er nødvendig for å sikre en enhetlig ledelse av den kampen arbeiderklassen og andre lag av det arbeidende folket fører mot monopolkapitalen og dens stat. Et sånt parti er nødvendig både for å sikre resultater av den kortsiktige kampen mot forverra levevilkår og for å kunne rette det avgjørende slaget mot monopolkapitalen gjennom den sosialistiske revolusjonen når vilkåra er modne for det.

Formann Mao lærer oss: »Skal det bli noen revolusjon, må det finnes et revolusjonært parti. Uten et revolusjonært parti, uten et parti som bygger på den marxist-leninistiske revolusjonære teorien og som er av marxist-leninistisk revolusjonær type, er det umulig å lede arbeiderklassen og de breie folkemassene i kampen for å knuse imperialismen og dens lakeier.»

Å gjennomføre den sosialistiske revolusjonen er ei vanskelig oppgave. Våre fiender – monopolkapitalen og dens statsbyråkrati – er organiserte, har et sterkt voldsapparat til sin rådighet og understøttes internasjonalt av USA-imperialismen. Derfor må også arbeiderklassen organisere seg. Bare som ei organisert kraft er arbeiderklassen i stand til å bryte monopolkapitalens vold og kaste av seg undertrykkinga. Framfor alt må arbeiderklassen skape seg et kommunistisk parti som kan lede og samordne kampen, et parti som kan lede de revolusjonære massene til offensiv når situasjonen krever det, og som kan lede dem unna klassefiendens slag når situasjonen krever det. Uten et sånt parti som sin fortropp vil arbeiderklassen være ute av stand til å føre revolusjonen til seier.

Men er det ikke tidsnok å opprette dette partiet når den revolusjonære situasjonen inntreffer? La oss se på de historiske erfaringene. I 1917 gjennomførte den russiske arbeiderklassen i forbund med de russiske bondemassene og under ledelse av Bolsjevikpartiet en sosialistisk revolusjon. Arbeiderklassen reiste seg også i flere andre land omtrent samtidig, bl. a. i Tyskland, men ingen andre steder klarte den å erobre den politiske makta.

Hvorfor? Fordi Russland var det eneste landet der det fantes et sammensveisa og kampkraftig kommunistisk parti som var herda i årelang kamp, og som hadde brei støtte i folket. I Tyskland, der vilkåra også var svært gunstige for ei sosialistisk omvelting, var det kommunistiske partiet svekka av mange feil og hadde et utvikla massearbeid, særlig på landsbygda. Resultatet var at arbeiderklassens opprør blei drukna i blod. Bare et erfarent parti, et parti som er blitt herda og knytta sammen med de breie lag av folket gjennom kampen, kan lede revolusjonen fram til seier.

Men den norske arbeiderklassen trenger også et kommunistisk parti for å lede den kampen som blusser opp nå. Ingen av de såkalte «arbeiderpartiene» som finnes i vårt land, er i dag i stand til dette. DNA har alt i ei årrekke fulgt en politikk med å legge vilkåra best mulig til rette for monopolkapitalens utbytting av det arbeidende folket. Under tretti år med DNA i regjeringsposisjon har folkets organisasjoner gradvis vokst sammen med statsapparatet og blir i dag brukt som redskaper *mot* sine medlemmers kamp. DNA's og LO-pampenes klassesamarbeidspolitikkk har forlenget avslørt dem som kjøpt og betalt av monopolkapitalen. SF og det revisjonistisk dominerte NKP er heller ikke brukbare redskaper i arbeiderklassens kamp. SF og høyreledelsen i NKP står uten røtter i den norske arbeiderklassen. De er innretta ensidig på parlamentarisk arbeid og dilter i hælene på massenes kamp. SF har f.eks. i den tida partiet har bestått aldri leda en streik! Verken SF eller den revisjonistiske høyre-ledelsen i NKP utgjør noe alternativ til DNA. De er sosialister i ord, men ikke i handling. I virkeligheten er de til hinder i kampen, ved at de forsøker å hindre arbeiderklassen i å skape seg et virkelig revolusjonært kommunistisk parti.

Det marxist-leninistiske kommunistpartiet må skapes, og det må skapes nå. Dette er ei oppgave av absolutt avgjørende betydning for utviklinga av kampen i vårt land.

anvisninger: Bo Gustafsson: *Det kommunistiske partiet*, statutter for SUF(m-l) (kap. 2–7), ML-gruppene (kap. 2–7) eller MLF og følgende sitater: s. 1, begge sitater, s. 3:1, 142, 282, 283 begge sitater, 288:2, 291 og 293.

spørsmål:

1. Diskuter og trekk fram eksempler – positive som negative – som viser at et revolusjonært kommunistisk parti må *lede* både arbeiderklassens kortsiktige kamp og den sosialistiske revolusjon.
2. Diskuter ut fra sitatet på s. 134 prinsippet om at partiet må følge

- masselinja i alt arbeid. Pek på feil i gruppas eget arbeid. Hva kan gjøres for å rette feila?
3. a) Det kommunistiske partis organisasjonsform er den demokratiske sentralismen. Hvorfor kan ikke partiet unnvære noen av disse sidene – verken demokrati eller sentralisme?
b) Kan dere peke på feil i den demokratiske sentralistiske arbeidsstilen ut fra det arbeidet dere har drevet i den lokale ML-organisasjonen?
 4. Diskuter prinsippet om at partiet styrker seg ved å renske seg. Drøft på denne bakgrunnen formålet med kritikk og sjølkritikk.

tilleggs litteratur: Lenin: *Hva må gjøres?* To artikler mot revisjonismen (utgitt av SUF(m-l)).

10. møte:

Et forslag til den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje utgjorde grunnlaget for de kinesiske kommunistenes kritikk av sovjet-revisjonismen. «Forslaget» blei skrevet i 1963 under formann Maos personlige rettleiing, og sammenfatter grunntrekka i marxist-leninistenes strategi og taktikk under den nåværende epoken.

Under Krustsjov vant den moderne revisjonismen gradvis innpass i Sovjetunionens Kommunistiske Parti. De ekte marxist-leninistene blei systematisk renska ut av partiet og erstatta med Krustsjov-folk. Da Krustsjov-klikken på den 22. partikongressen i 1958 erklærte proletariatets diktatur for avskaffa og at partiet ikke lenger var proletariatets parti, men et parti «for hele folket», var dette et uttrykk for at partiet hadde utarta fullstendig til et parti som representerte interessene til det framvoksende byråkrat-borgerskapet i landet. Utad førte Krustsjov fram ei linje med «fredelig kappestrid» (dvs. samarbeid) med kapitalistene, noe som betydde svik mot de revolusjonære i kapitalistlanda.

Dette forfallet bidro også til å understøtte ei utarting i revisjonistisk retning i de vestlige kommunistpartiene.

Under hele denne utviklinga blei sovjetlederne skarpt kritisert av det kinesiske og det albanske kommunistpartiet, først internt, seinere åpent. I kampen mot SUKP-lederne holdt de besluttsomt fast ved marxismen-leninismens prinsipper. Den kampen de kinesiske og albanske kommunistene har ført mot revisjonismen, har etter hvert gjort det mulig for alle ærlige kommunister og revolusjonære å skille den ekte marxismen-leninismen fra den falske og å vrake den borgerlig-revisjonistiske linja.

Situasjonen i dag er en annen enn på det tidspunktet da «Forslaget» blei

skrevet. Når sovjet-revisjonistene i dag både snakker om proletarietets diktatur og demper ned sine bakvaskelser av Stalin, betyr dette ikke at de har slått inn på ei riktigere linje, men at de er på vikende front – de »vifter med røde flagg for å angripe det røde flagget». Revisjonismen er i dag inne i et *forfall*, både i revisjonist-landa sjøl, der herskerne møter stadig økende motstand i folket, og i den internasjonale kommunistiske rørsle. Verden over har det de siste åra – også i revisjonist-landa sjøl – vokst fram ekte kommunistiske organisasjoner som stiller seg på marxismen-leninismen-Mao Tsetungs tenkning, og som innretter sitt arbeid etter de prinsippene som er lagt ned i »Forslaget».

Ettersom situasjonen i verden har endra seg siden »Forslaget» blei utarbeidd i og med sovjet-revisjonistenes fullstendige utarting til sosialimperialisme, må spørsmålet om de grunnleggende motsetninger i våre dagers verden studeres ut fra Lin Piaos beretning til KKP's 9. nasjonale kongress i 1969.

anvisninger: *Forslaget til generallinje* studeres med hovedvekta på pkt. 10 og 11. Av *Lin Piaos beretning til KKP's 9. nasjonale kongress* studeres kap. 7. *Leninisme eller sosialimperialisme* studeres med vekt på kap. IV og V.
spørsmål:

1. Drøft de fire store motsigelsene i verden.
2. **»Når det gjelder spørsmålet om verdenskrig, finnes det bare to muligheter: den ene består i at krigen vil føre til revolusjonen, den andre at revolusjonen vil forhindre krigen.»** (Mao) Diskuter dette. Vis ved eksempler at **»revolusjonen er hovedtendensen i verden i dag.»** (Mao)
3. Drøft prinsippet med fredelig sameksistens. Diskuter spørsmålet sett i forhold til Bresjnev-klikkens »fredelige kappestrid» (dvs. samarbeid med USA-imperialismen) og teorien om »internasjonalt diktatur» (Bresjnev-doktrinen).
4. a) Hvorfor må den norske arbeiderklassen knuse monopolkapitalens statsapparat gjennom en sosialistisk revolusjon?
b) Hvilke tiltak kan gruppa ta for å tilintetgjøre reformister og revisjonisters syn m. h. t. »fredelig overgang»?
5. a) Drøft nødvendigheten av å bygge opp en brei enhetsfront mot monopolkapitalen. Diskuter kommunistenes rolle i masseorganisasjonene.
b) Hvorfor er det nødvendig at det kommunistiske partiet bevarer sin ideologiske, politiske og organisatoriske sjølstendighet innafor fronten?

tilleggs litteratur: *Materiale til spørsmålet om Stalin* (utgitt av SUF(m-l)), *Er Jugoslavia et sosialistisk land?*

11. møte: OPPSUMMERING,

»Vi må ikke slå oss tilfreds straks vi har nådd et godt resultat; vi må legge en demper på all tilfredshet og stadig kritisere våre egne mangler, på samme måten som vi hver dag vasker oss i ansiktet og feier rommene, for å holde oss selv og våre omgivelser rene for skitt.» (Mao)

Formålet med dette møtet er å oppsummere det politiske utbyttet og erfaringene fra grunnstudiene. Dette møtet er like viktig som de andre. Når vi har gjennomført et arbeid – i dette tilfellet grunnstudier i marxismen-leninismen-Mao Tsetings tenkning – , må vi alltid gjennomgå det og granske det kritisk.

Studielederen bør på grunnlag av dette møtet skrive en grundig rapport om sirkelen. Slike rapporter er nødvendige for at den marxist-leninistiske rørska skal kunne summere opp erfaringene fra studiene, og på den måten forbedre det nåværende studieopplegget og gi bedre rettleiing til nye kamerater seinere.

Sirkeldeltakerne bør til dette møtet tenke godt gjennom spørsmåla, sånn at all kritikk kan komme fram på møtet. Husk at det alltid er bedre med *konkret* kritikk enn med løst underbygde slutninger.

»Det må advares mot subjektivism, vilkårlighet og vulgarisering av den kritikk som utvikles i partiet, påstandene må være begrunna, og kritikken må ta sikte på politiske mål.» (Mao)

spørsmål:

1. Har det funnet sted noen endringer hos gruppedeltakerne hva angår innstillinga til det praktiske arbeidet? Trekk fram evt. positive resultater f. eks. i salget av Klassekampen.
2. Har gruppa kommet fram til enighet i alle grunnleggende spørsmål? Har gruppa kommet fram til enighet på spørsmål der det tidligere har rådd uenighet? Gi eksempler på spørsmål som er løst under studiene.
3. Har spørsmåla tatt opp de viktigste sakene i litteraturen? Har de vært gode som utgangspunkt for diskusjon? Eksempler på spørsmål som har vært særlig bra og særlig dårlige?
4. Hvordan har gruppeledelsen vært?
5. Har studierettleiinga vært bra? Konkret kritikk.

GRUNNLITTERATUREN TIL SIRKELEN

- ✓ Marx/Engels: *Det kommunistiske partis manifest.*
- ✓ Mao Tsetung: *I folkets tjeneste, Til Bethunes minne, Den dumme oldingen som flyttet bergene.*
- ✓ Mao Tsetung: *Bekjemp bokdyrkelsen, Forbedre våre studier.*
- ✓ Mao Tsetung: *Om motsigelsen.*
- ✓ Josef Stalin: *Den dialektiske og historiske materialismen.*
- ✓ Lenin: *Staten.*
- ✓ Lin Piao: *Beretning til KKP's 9. nasjonale kongress.*
- ✓ Bo Gustafsson: *Stemmeretten under kapitalismen, Det kommunistiske partiet.*
- ✓ Statutter for SUF(m-l), ML-gruppene eller MLF.
- ✓ Et forslag til den internasjonale kommunistiske bevegelsens generallinje.
- ✓ Sitater fra formann Mao Tsetung.
- ✓ Marxismens politiske økonomi.
- ✓ Leninisme eller sosialimperialisme?

Mao Tsetung:

Om motsigelsen

Bekjemp bokdyrkelsen

Forbedre våre studier

**Kinas Kommunistiske Partis
rolle i den nasjonale krigen**

**Taler på Yenan-konferansen
om litteraturen og kunsten**

Bestilles gjennom Klassekampens distribusjon.

Boks 6159, Etterstad, Oslo 6.